

RESSÒ DE LA PARAULA

Creixement en la crisi

És cert que el primer gran benefici que ens aporta la crisi és «obrir-nos els ulls». És una sacsejada que ens espavila inesperadament enmig del somni en el qual estem sumits. Llavors apareix davant de la nostra mirada ni més ni menys que «la realitat», allò real, el que efectivament és fora de nosaltres, al marge de les nostres il·lusions i de les nostres ganes de ser feliços.

Un primer pas necessari en tot creixement humà cap a la maduració. Però no és un pas suficient. Per dues raons. Primera, perquè la realitat ha de ser vista;

i resulta que no totes les mirades reconeixen la realitat tal com és. Per als creients, mirar la realitat tal com és, més encara, rebre-la, acollir-la, integrar-la en la pròpia vida és una virtut. Per a santa Teresa d'Àvila era sinònim de «caminar en la veritat, viure en la humilitat». És una virtut, per la senzilla raó que el Déu de Jesucrist no va fabricar un món o una història falsa, artificial, per a fer-se trobar per les persones humanes, sinó que va assumir la carn humana tal com era i com és.

La segona raó per la qual no és suficient descobrir la realitat, és que, gairebé sense adonar-nos-en, en veure la realitat la interpretem. I aquesta interpretació és tan important o més que el descobriment de la realitat mateixa. Hom pot descriure la malaltia que pateix, el seu procés, els seus símptomes, el seu tractament, però el més important és

descobrir el que aquesta malaltia significa per a ell, com l'entén, de quina forma afronta aquesta crisi...

La veritat, amb minúscules, pot designar la realitat tal com és. La Veritat amb majúscules, designa el sentit profund de la vida, sigui com sigui, que ens serveix de base per a interpretar aquella realitat. Cadascú té el seu «sentit de vida», o bé perquè ho ha assumit de la cultura o de l'ambient, o bé perquè l'ha trobat i l'ha integrat lliurement i conscientment.

La crisi ens posa davant de realitats negatives. Si una persona fonamenta la seva vida sobre un sentit negatiu, pessimista, o sobre unes conviccions errònies o insuficients (per exemple, confiar absolutament i exclusiva en les pròpies forces), llavors el descobriment de la realitat (la veritat amb minúscules), tractant-se d'una crisi, el sumirà en la

negativitat, el derrotisme, la depressió. En el cas d'un sentit de vida basat en conviccions errònies o insuficients, la reacció serà més greu, perquè a la sensació de fracàs s'unirà la impressió d'haver viscut enganyat.

No sempre això desencadena una gran tragèdia: hem descobert molts mecanismes per a evadir-nos i superar el sofriment. Però honradament hem de reconèixer que aquesta és la gran qüestió: la crisi, en destapar la realitat, ens descobreix els nostres límits, i llavors, hem de recolzar-nos en uns criteris de vida, en un sentit de vida tal, que ens permeti assumir aquests límits, que compti amb

ells, com formant part d'aquest sentit profund de l'existència. «En efecte, realment som limitats, no podem superar automàticament la crisi, no som els reis de l'univers, hem de comptar amb limitacions i errors, fins i tot amb faltes de la nostra voluntat i amb pecats i abusos aliens... Però té sentit continuar vivint i lluitant!»

Arribar a aquesta conclusió és, doncs, un bé que ens pot facilitar la crisi. Perquè gràcies a ella molts busquen, reviuem, reafirmem aquest sentit profund de la vida, per a créixer des d'ell en altres facetes de l'existència. Una altra qüestió és encertar en aquest sentit, en aquesta Veritat, que ens permet continuar vivint amb esperança.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Aportacions eclesials a la Bioètica: el Kennedy Institute (II)

L'aportació eclesial a la Bioètica ha estat important. Avui seguim parlant de l'orientació en el Kennedy Institute i les característiques inicials del diàleg bioètic, que es resumeixen en aquests ítems:

- Diàleg interdisciplinari entre científics i humanistes, com a metodologia de treball.
- Racionalitat dels arguments, posant entre parèntesi el criteri d'autoritat.
- Coneixement que els nous problemes plantejats pels progressos científics necessitaven respostes noves.

- Importància del diàleg ecumènic per enriquir-se amb la reflexió de les grans tradicions religioses, principalment jueves i cristianes, sense exclusió d'altres en el futur.
- (...) André Hellegers, metge, va buscar particularment el diàleg dels metges amb els teòlegs en un ambient ecumènic. És mèrit d'André Hellegers haver impulsat el diàleg bioètic tenint en compte els problemes que es plantejaven amb els nous descobriments en tots els aspectes clínics i ètics, socials, filosòfics i teològics, econòmics i demogràfics. Estava convençut que en el futur els grans

problemes es concentrarien en les dimensions de distribució de recursos i justícia social. D'aquí la necessitat d'entrar en diàleg amb l'economia de la salut, les dades demogràfiques i els estudis de població. Ha considerat que, si bé la iniciativa i el lideratge han de venir de la medicina i dels seus professionals, els interlocutors han de provenir de les humanitats, especialment de l'ètica filosòfica i teològica.

Margarita Bofarull, rscj

Fragment de la ponència «Bioètica del Concilio Vaticano II hasta hoy: oportunidades y límites». I Congrés Mundial de Bioètica, El Escorial, 2017.

ECO DE LA PALABRA

Crecimiento en la crisis

Es cierto que el primer gran beneficio que nos aporta la crisis es «abrirnos los ojos». Es una sacudida que nos espabila inesperadamente en medio del sueño en el que estamos sumidos. Entonces aparece ante nuestra mirada nada menos que «la realidad», lo real, lo que efectivamente es fuera de nosotros, al margen de nuestras ilusiones y de nuestras ganas de ser felices.

Un primer paso necesario en todo crecimiento humano hacia la maduración. Pero no es un paso suficiente. Por dos razones. Primera, porque la realidad ha de ser vista; y resulta que no todas las miradas reconocen la realidad tal como es. Para los creyentes, mirar la realidad tal como es, más aún, recibirla, acogerla, integrarla en la propia vida es una virtud. Para santa Teresa de Ávila era sinónimo de «caminar en la verdad, vivir en la humildad». Es una virtud, por la sencilla razón de que el Dios de Jesucristo no fabricó un mundo o una historia falsa, artificial, para hacerse encontrar por las personas humanas, sino que asumió la carne humana tal como era y como es.

La segunda razón por la cual no es suficiente descubrir la realidad, es que, casi sin darnos cuenta, al ver la realidad la interpretamos. Y esta interpretación es tan importante o más que el descubrimiento de la realidad misma. Uno puede describir la enfermedad que padece, su proceso, sus síntomas, su tratamiento, pero lo más importante es descubrir lo que esa enfermedad significa para él, cómo la entiende, de qué forma afronta esa crisis...

La verdad, con minúsculas, puede designar la realidad tal como es. La Verdad con mayúsculas designa el sentido profundo de la vida, sea cual sea, que nos sirve de base para interpretar aquella realidad. Cada uno tiene su «sentido de vida», bien porque lo ha asumido de la cultura o del ambiente, bien porque lo ha encontrado y la ha integrado libre y conscientemente.

La crisis nos pone delante realidades negativas. Si una persona fundamenta su vida sobre un sentido negativo, pesimista, o sobre unas convicciones erróneas o insuficientes (por ejemplo, confiar absolutamente y exclusivamente en las propias fuerzas), entonces el descubrimiento de la realidad (la verdad con minúsculas), tratándose de una crisis, le sumirá en la negatividad, el derrotismo, la depresión. En el caso de un sentido de vida basado en convicciones erróneas o insuficientes, la reacción será más grave, porque a la sensación de fracaso se unirá la impresión de haber vivido engañado.

No siempre esto desencadena una gran tragedia: hemos descubierto muchos mecanismos para evadirnos y superar el sufrimiento. Pero honradamente hemos de reconocer que ésta es la gran cuestión: la crisis, al destapar la realidad, nos descubre nuestros límites y entonces, hemos de apoyarnos en unos criterios de vida, en un sentido de vida tal, que nos permita asumir esos límites, que cuente con ellos, como formando parte de ese sentido profundo de la existencia. «En efecto, realmente somos limitados, no podemos superar automáticamente la crisis, no somos los reyes del universo, hemos de contar con limitaciones y errores, incluso con faltas de nuestra voluntad y con pecados y abusos ajenos... ¡Pero tiene sentido seguir viviendo y luchando!»

Llegar a esta conclusión es, pues, un bien que nos puede facilitar la crisis. Porque gracias a ella muchos buscan, reviven, reafirman este sentido profundo de la vida, para crecer desde él en otras facetas de la existencia. Otra cuestión es acertar en ese sentido, en esa Verdad, que nos permite seguir viviendo con esperanza.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

Reunió del Consell per als Assumptes Econòmics i del Col·legi de Consultors

Consell per als Assumptes Econòmics

Col·legi de Consultors

En aquesta setmana que hem transcorregut, s'han reunit dos organismes del bisbat: el Consell per als Assumptes Econòmics, dimarts dia 8, i el Col·legi de Consultors, l'endemà dimecres 9.

El Bisbe diocesà compta amb l'ajuda d'aquests dos organismes per a la gestió sinodal de la diòcesi. El Consell per als Assumptes Econòmics, concretament, està format per un mínim de tres persones expertes en matèries jurídiques, econòmiques i financeres, i presidit pel Bisbe, per tal que la gestió econòmica no quedi mai desconnectada de les necessitats pastorals. Entre les seves funcions es troba la d'elaborar els pressupostos anuals d'ingressos i el balanç de despeses de la diòcesi, així com l'administració dels béns eclesiàstics que estan sota la responsabilitat de clergues o laics que depenen de l'autoritat del Bisbe.

En canvi, el Col·legi de Consultors resulta de l'elecció, per part del Bisbe, d'alguns sacerdots entre els membres del Consell Presbiteral. Han de ser entre sis i dotze, i per la seva composició més reduïda i la facilitat de convocatòria, ajuda en l'assessorament al Bisbe de manera més continuada i àgil. Per exemple, requereix la consulta del Col·legi de Consultors els actes d'administració de major importància, tenint en compte l'estat econòmic de la diòcesi. Una altra funció d'aquest organisme és la d'assumir el govern de la diòcesi provisionalment,

en cas de seu vacant, si la Santa Seu no determina el contrari i fins que l'esmentat Col·legi no procedeixi a l'elecció d'un administrador diocesà per regir interinament la diòcesi.

Consell per als Assumptes Econòmics

Mons. Agustí Cortés Soriano
Mn. Rafael Galofré Casas, DP
Sr. Josep Maria Andreu Galofré
Mn. Xavier Armengol Siscars
Sr. Francisco Inarejos de las Heras
Sr. Jaume Parent Fité
Mn. Josep Maria Rufas Martínez, DP
Sr. Àngel Jornet Gázquez

Col·legi de Consultors

Mons. Agustí Cortés Soriano
Mn. Josep Maria Domingo Ferrerons
Mn. Joan Pere Pulido Gutiérrez
Mn. Xavier Armengol Siscars
Mn. Agustí Pañella Baró
Mn. Jaume Grané Calvó
Mn. Fermí Martín Fernández
Mn. Lluís Alonso Cámara
Mn. Antoni Roca Roig
P. Josep M. Henríquez Farreras, osb

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «Les Benaurances ens ensenyen que Déu, per lliurar-se a nosaltres, escull sovint camins impensables, potser els dels nostres límits, els de les nostres llàgrimes, els de les nostres derrotes» (10 de juny).

@Pontifex: «En els moments foscos, de pecat, de desorientació, sempre hi ha una cita amb Déu. Precisament llavors no hem de tenir por, perquè Déu ens canviarà el cor i ens donarà la benedicció reservada als qui s'han deixat canviar per Ell» (11 de juny).

@Pontifex: «Jesús acull els pecadors i menja amb ells. Això és el que ens passa a nosaltres a cada missa, a cada església: Jesús està content d'acollir-nos a la seva taula, allà on és ofert per nosaltres» (11 de juny).

@Pontifex: «Molts nens es veuen obligats a fer treballs inadequats per a la seva edat que els priven de la seva infància i posen en perill el seu desenvolupament integral. Faig una crida a les institucions perquè s'esforcin al màxim per protegir els menors» (14 de juny).

Una diòcesi adolescent

Això podríem dir del Bisbat de Sant Feliu de Llobregat, donat que ja té 16 anys de vida. Com el seu bessó, el Bisbat de Terrassa. Tots dos van néixer l'any 2004, amb la butlla del papa sant Joan Pau II del 15 de juny. El 12 de setembre d'aquell any, Mons. Agustí Cortés Soriano iniciava el seu camí com a primer Bisbe de la nova diòcesi, al costat del Poble de Déu d'aquestes terres. La Mercè, l'Ignasi, la Roser i Mn. Jordi ens ajuden a fer una mirada panoràmica a aquests anys.

Inici de ministeri del bisbe Agustí

L'ignasi Segura, de Sant Boi de Llobregat, era precisament un adolescent quan va començar a caminar el Bisbat de Sant Feliu de Llobregat: «Recordo la forta intensitat de diversos sentiments col·lectius durant aquells temps: l'any anterior, les grans mobilitzacions contra la guerra; al març de 2004, el dolorós impacte per l'atemptat de l'11-M; i a partir de l'abril, les controvèrsies d'opinió al carrer i a l'aula sobre certs temes socials i morals. Jo tot just començava 4t d'ESO i em recordo com a adolescent tossut intentant trobar respostes clares a les grans preguntes de la vida. I, d'altra banda, recordo el Sermó de la Muntanya, potser el més autèntic que vaig escoltar aquell any, al final d'unes catequesis per a joves i adults.

La Mercè Lajara, del Prat de Llobregat, expressa un sentiment bastant estès d'aquells inicis: «Hi ha haver una certa sensació de dol, ja que la nostra història de creients s'arrelava a l'Arxidiòcesi de Barcelona on havíem nascut i crescut en la fe. Però després crec que la il·lusió i l'esperança es van anar fent cada cop més

present». S'assembla al que diu la Roser Pons, de Vilafranca del Penedès, que ho recorda com «un gran repte, un camí que començava, que no seria pas fàcil, però la gent tenia ganes de treballar i acompanyar el que seria el nostre Bisbe».

Els records d'aquells inicis s'entrellacen amb la vida personal de cadascú. Mn. Jordi Tres, fill de Sant Vicenç dels Horts, era seminarista l'any 2004: «Les primeres impressions són determinants. Recordo que el primer dia que vaig poder saludar al meu futur bisbe Agustí per presentar-me fou a Santa Maria del Mar. A l'apropar-m'hi, abans de dir-li res, ell em va saludar pel meu nom i em va preguntar pel rector de la meua parròquia. Va ser un moment esperançador i de joia.»

Al voltant del 10è aniversari es va realitzar tota una reflexió diocesana, per discernir el camí pel qual l'Esperit Sant vol guiar aquesta Església local, i així, pas rere pas, hem arribat al present.

Com veus avui la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat? «Jo la veig viva!», exclama la Roser amb força. I a Mn. Jordi li surt del cor: «L'Església de

Sant Feliu és molt bonica!». «Camina entre la il·lusió del primer moment i del "tot està per fer" i les ganes de ser fidels a l'Esperit, ara que les estructures ja són consolidades», en paraules de la Mercè i en sintonia amb la Roser, que reconeix que «les delegacions són un punt de referència després d'aquests anys».

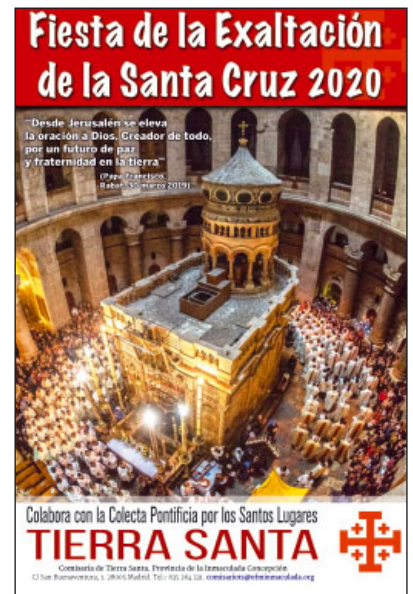
«Malgrat les nostres febleses fem camí amb el bon Déu que tant ens estima —apunta Mn. Jordi—. Amb els nostres vasos de terrissa i, sobretot, amb el tresor de la Gràcia i tendresa de Jesucrist anem creixent com un gra de mostassa.»

Aquests anys de vida de la diòcesi coincideixen amb els de l'Ignasi recorrent un itinerari de fe, en una comunitat neocatecumenal a la parròquia, i ara veu la nostra Església diocesana com un regal, perquè en ella troba, entre altres coses, «una Església concreta d'aquest segle XXI al lloc on visc: el cos de Crist, real, amb cara i ulls, format per persones, famílies, comunitats, parròquies, grups, congregacions, etc., amb una gran riquesa de dons i carismes».

Examplant els nostres horitzons, segons la Mercè, «hem de fer nostres i reals algunes de les expressions del sant Pare, com la de no "balconear", no mirar la realitat des de lluny. Hem de sortir a les perifèries i fer arribar el missatge del Crist a tots aquells que viuen en el nostre bisbat i als qui encara no ha arribat de forma eficaç la Bona Nova». En aquest sentit, fins i tot la posició geogràfica de la nostra diòcesi, en la perifèria de la gran ciutat, pot ser una sort, considera l'Ignasi, «perquè permet anar fent en silenci, sense voler ser el centre d'atenció». També ell reconeix que la nostra és una «Església que potser aparentment envella i es va reduint en nombre de persones, però que al mateix temps, per gràcia de l'Esperit Sant, s'enforteix en la comunió i la senzillesa».

Donant gràcies a Déu i amb tot el significat més ple de l'expressió, ens desitgem que sigui PER MOLT ANYS!

Avui, Jornada Pontifícia pels Sants Llocs

La Col·lecta Pontifícia pels Sants Llocs es realitza en tot el món cada Divendres Sant. Enguany, amb motiu de la pandèmia, s'ha traslladat al diumenge més proper a la festivitat de l'Exaltació de la Santa Creu, és a dir, avui, 13 de setembre.

La situació sanitària, social i econòmica és greu arreu del món. També a Terra Santa, on la manca de pelegrinatges està afectant seriosament l'economia de moltíssimes famílies que han perdut la feina i per tant els recursos per viure.

Tampoc volem oblidar la forta explosió en el port de Beirut a principis d'agost, que ha portat unes tràgiques conseqüències per al Líban, ni la duríssima situació de Síria des de fa més de nou anys.

Aquestes circumstàncies apelen a la nostra caritat envers els nostres germans més desfavorits de l'Església Mare de Jerusalem.

AGENDA

► **Reunió dels bisbes de la Tarracense.** Tindrà lloc demà dilluns 14 de setembre, a la tarda. Serà la primera reunió que fan, en aquesta ocasió en format telemàtic, després de trobar-se presencialment a la Casa de l'Església de Sant Feliu de Llobregat el passat 15 de juliol.

► **Recés a la Casa de Betània.** Diumenge 20 de setembre, dirigit pel P. Joan Molina. msc. Més informació: Misioneras hermanas de Betania (c/ Bonavista, 37 - tel. 933 751 102 - Cornellà de Llobregat).

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

14. ■ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [Nm 21,4-9 (o bé: Fl 2,6-11) / Sl 77 / Jo 3,13-17]. Exaltació de la Santa Creu.

15. □ Dimarts [1Co 12,12-14.27-31a / Sl 99 / Jo 19, 25-27 (o bé: Lc 2,33-35)]. Mare de Déu dels Dolors; sant Nicodemes, mr.; santa Caterina de Gènova.

16. ■ Dimecres [1Co 12,31-13,13 / Sl 32 / Lc 7,31-35]. Sant Corneli, papa (251-253), i sant Cebrià (Cipriano), bisbe de Cartago (249-258), mrs.; santa Edita, vg., princesa; beat Víctor III, papa (1086-1087).

17. ■ Dijous [1Co 15,1-11 / Sl 117 / Lc 7,36-50]. Sant Robert Bel-larmino (1542-1621), bisbe de Càpua i dr. de l'Església, cardenal (jesuïta); sant Pere Arbués, prev. i mr. a Saragossa; santa Coloma, vg. i mr. a Còrdova; santa Ariadna, mr.; santa Hildegarda, vg.

18. ■ Divendres [1Co 15,12-20 / Sl 16 / Lc 8,1-3]. Sant Josep de Cupertino (1603-1663), prev. franciscà conventual, patró dels astrònoms; sant Ferriol, mr.; santa Sofia, mr.; santa Irene, mr.

19. ■ Dissabte [1Co 15,35-37.42-49 / Sl 55 / Lc 8,4-15]. *Sant Feliu de Llobregat*: □ Santa Maria de Cervelló o del Socós, verge mercedària, de Barcelona (s. XIII); sant Gener (Jenaro), bisbe de Benavent i màrtir a Nàpols (s. IV).

20. ■ Diumenge vinent, XXV de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Is 55,6-9 / Sl 144 / Fl 1,20c-24.27a / Mt 20, 1-16a]. Sants Andreu Kim Taegon, prev., Pau Chong Hwang i altres companys, mrs. a Corea (1839, 1846 i 1866); sant Eustaqui, l'esposa Teopista i els fills, mrs.; santa Càndida o Càndida, vg. i mr.

Diurnenge XXIV de durant l'any (A)

COMENTARI

«Perdoneu les nostres culpes com nosaltres perdonem...»

En el parenostre sempre resem: *Perdoneu les nostres culpes com nosaltres perdonem els nostres deutors.* Però és fàcil perdonar? Si tenim en compte la insistència de Jesús sobre el perdó i la realitat de molts cristians incapaçs de perdonar ens adonarem com n'és de difícil el perdó. Per això Jesús a l'evangeli presenta el contrast entre aquell *ministre que devia al rei deu mil milions* (una quantitat fora mida) i el seu company que *li devia uns quants diners* (una menudesa). El primer demana: *Tingueu paciència i us ho pagaré tot. I el rei, de bon cor, se'n compadí i li perdonà el deute.* Imaginem-nos l'alegria i la gratitud d'aquest ministre envers el rei. Semblaria que hauria d'estar disposat a condonar al seu company els pocs diners que li devia, però —diu l'evangeli— *ell no en va fer cas i el va tancar a la presó fins que li pagués el deute.* Les paraules del rei en assabentar-se de la conducta d'aquell mal ministre són molt clares: *Que n'ets de mal home!* Jesús ens vol fer veure que Déu ens perdona sempre ni que les nostres faltes siguin molt grans (com deu mil milions), i per tant nosaltres també hem de saber perdonar als nostres germans les seves ofenses que, per molt grosses que siguin, sempre són una menudesa en comparació amb el que Déu ens perdona.

Ja a l'AT trobem: *Perdona als altres el mal que t'han fet, i Déu et perdonarà els pecats quan tu el preguis. L'home... que no s'ha compadit d'un home com ell ¿ara s'atreveix a pregar pels seus propis pecats?* Si fóssim conscients de tot el que ens perdona el Senyor no ens costaria tant perdonar els germans. Pau ens recorda que *mentre vivim, vivim per al Senyor*: hem d'intentar actuar com Crist i no recordar sempre els greuges. Jesús acaba dient: *Així farà amb vosaltres el meu pare celestial si cadascú no perdona de tot cor el seu germà.* La paraula de Jesús és clara: perdonar de tot cor el nostre germà, oblidant les seves ofenses. I perdonar sempre com ho fa el nostre Pare.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre de Jesús fill de Sira (Sir 27,30-28,7)

És odiós irritar-se i guardar rancúnia, però el pecador ho fa i no vol apaivagar-se. El venjatiu toparà amb la venjança del Senyor, que li demanarà compte rigorós dels seus pecats. Perdona als altres el mal que t'han fet, i Déu et perdonarà els pecats quan tu el preguis. L'home que s'irrita contra un altre home, com pot esperar que el Senyor li retorni la salut? No s'ha compadit d'un home com ell i ara s'atreveix a pregar pels seus propis pecats? Si ell, que és de carn i ossos, guarda rancúnia, qui li obtindrà el perdó quan haurà pecat? Recorda la fi que t'espera i amainarà la teva enemistat; pensa en la mort, i guardaràs fidelment els manaments. Recordat dels manaments, i no seràs rancorós amb els altres; pensa en l'aliança de l'Altíssim, i no tindràs en compte l'ofensa rebuda.

▶ Salm responsorial (102)

R. *El Senyor és compassiu i benigne, lent per al càstig, ric en l'amor.*

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 14,7-9)

Germans, cap de nosaltres no viu ni mor per a ell mateix: mentre vivim, vivim per al Senyor, i quan morim, morim per al Senyor. Per això, tant si vivim com si morim, som del Senyor, ja que, si Crist va morir i va tornar a la vida, va ser justament perquè havia de ser sobirà de morts i de vius.

▶ Lectura de l'Evangelí segons sant Mateu (Mt 18,21-35)

En aquell temps, Pere preguntà a Jesús: «Senyor, quantes vegades hauré de perdonar al meu germà el mal que m'haurà fet? Set vegades?» Jesús li respon: «No et dic set vegades, sinó setanta vegades set. Per això passa amb el Regne del cel com amb un rei que va voler demanar comptes als qui ocupen els llocs de govern. Tot just començava, ja li van presentar un dels seus ministres, que li devia deu mil milions. Com que no tenia res per pagar, el rei va manar que venguessin tots els seus béns, i a ell mateix, amb la seva dona i els seus fills, els venguessin com a esclaus, per poder pagar el deute. Però ell se li llançà als peus i li deia: «Tingueu paciència i us ho pagaré tot.» Llavors el rei, se'n compadí, el deixà lliure i li perdonà el deute. Quan sortia, trobà un dels seus col·legues que li devia uns quants diners, l'agafà i l'escanyava dient-li: «Paga'm tot el que em deus.» L'altre se li llançà als peus i el suplicava: «Tingues paciència i ja t'ho pagaré.» Ell no en va fer cas, i el va tancar a la presó fins que li pagués el deute. Els altres col·legues, en veure-ho, se n'entristiren molt i anaren a informar el rei de tot el que havia passat. El rei el cridà i li digué: «Que n'ets de mal home! Quan tu em vas suplicar, et vaig perdonar tot aquell deute. No t'havies de compadir del teu col·lega, com jo m'havia compadit de tu?» Llavors el rei el posà en mans dels botxins, perquè el torturessin fins que pagués tot el deute. Això farà amb vosaltres el meu pare celestial si cadascú no perdona de tot cor el seu germà.

▶ Lectura del llibre del Eclesiàstic (Eclo 27,30-28,7)

Rencor e ira també son detestables, el pecador los posee. El vengatiu sofrirà la venjança del Senyor, que llevarà cuenta exacta de sus pecados. Perdona la ofensa a tu prójimo y, cuando reces, tus pecados te serán perdonados.

Si un ser humano alimenta la ira contra otro, ¿cómo puede esperar la curación del Señor? Si no se compadece de su semejante, ¿cómo pide perdón por sus propios pecados? Si él, simple mortal, guarda rencor, ¿quién perdonará sus pecados?

Piensa en tu final y deja de odiar, acuérdate de la corrupción y de la muerte y sé fiel a los mandamientos. Acuérdate de los mandamientos y no guardes rencor a tu prójimo; acuérdate de la alianza del Altísimo y pasa por alto la ofensa.

▶ Salmo responsorial (102)

R. *El Señor es compasivo y misericordioso, lento a la ira y rico en clemencia.*

▶ Lectura de la carta del apòstol san Pablo a los Romanos (Rom 14,7-9)

Hermanos: Ninguno de nosotros vive para sí mismo y ninguno muere para sí mismo. Si vivimos, vivimos para el Señor; si morimos, morimos para el Señor; así que, ya vivamos ya muramos, somos del Señor. Pues para esto murió y resucitó Cristo: para ser Señor de muertos y vivos.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 18,21-35)

En aquel tiempo, acercándose Pedro a Jesús le preguntó: «Señor, si mi hermano me ofende, ¿cuántas veces tengo que perdonarlo? ¿Hasta siete veces?» Jesús le contesta: «No te digo hasta siete veces, sino hasta setenta veces siete. Por esto, se parece el reino de los cielos a un rey que quiso ajustar las cuentas con sus criados. Al empezar a ajustarlas, le presentaron uno que debía diez mil talentos. Como no tenía con qué pagar, el señor mandó que lo vendieran a él con su mujer y sus hijos y todas sus posesiones, y que pagara así. El criado, arrojándose a sus pies, le suplicaba diciendo: «Ten paciencia conmigo y te lo pagaré todo». Se compadeció el señor de aquel criado y lo dejó marchar, perdonándole la deuda. Pero al salir, el criado aquel encontró a uno de sus compañeros que le debía cien denarios y, agarrándolo, lo estrangulaba diciendo: «Págame lo que me debes». El compañero, arrojándose a sus pies, le rogaba diciendo: «Ten paciencia conmigo y te lo pagaré». Pero él se negó y fue y lo metió en la cárcel hasta que pagara lo que debía. Sus compañeros, al ver lo ocurrido, quedaron consternados y fueron a contarle a su señor todo lo sucedido. Entonces el señor lo llamó y le dijo: «¡Siervo malvado! Toda aquella deuda te la perdóné porque me lo rogaste. ¿No debías tú también tener compasión de tu compañero, como yo tuve compasión de ti?». Y el señor, indignado, lo entregó a los verdugos hasta que pagara toda la deuda. Lo mismo hará con vosotros mi Padre celestial, si cada cual no perdona de corazón a su hermano».